

Dragi prieteni, am văzut că descurajării ce cuprinsese poporul în fața celui de al doilea templu a primit un răspuns minunat. “Întăriți-vă în Domului” îi îndeamnă profetul. Am spus că acesta nu este un îndemn de complezentă sau doar o vorbă pioasă...Dumnezeu ne poate întări așa cum nimeni și nimic nu o poate face!

În 2 Corinteni 12:9 găsim cuvintele pe care Însuși Domnul i le spune lui Pavel: „puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”

Tocmai de aceea Pavel știa atât de bine felul în care lucrează Dumnezeu în această lume. Spune el: „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.”

Nu ați văzut că de multe ori nu ai sentimental prezenței divine în catedrale impunătoare, frumos decorate, adevărate opere de artă, așa cum îl ai în clădiri mici, simplu decorate dar unde pulsează viața...viața care este trăită în ascultare de Dumnezeu.

Îmi aduc aminte de o impresionantă catedrală pe care am vizitat-o în Londra. Mărimea, elementele arhitectonice, ornamentele, totul era impresionant. Am fost impresionat, dar nu pot să spun că am avut parte și de un alt sentiment. Tot în Anglia însă am fost într-o biserică despre care se spunea că a fost prima biserică creștină construită în Anglia. Era foarte simplu decorată și semăna mai mult cu o fortăreață decât cu o biserică. Totuși acolo am avut parte de un sentiment minunat al prezenței lui Dumnezeu și aceasta datorită unor persoane care veniseră acolo nu în vizită la un muzeu sau operă de artă ci să se întâlnească cu Dumnezeu.

În aceeași notă mă gândesc la micile și simple biserici din satele țării noastre acele minunate oaze de liniște și loc de întâlnire cu Dumnezeu....

Dragii mei Dumnezeu nu este interesat de mărimea, ornamentele și arta din clădirile în care ne întâlnim ci în inima noastră, în ascultarea noastră, în închinarea noastră...În acestea este Dumnezeu interesat.

Dragi ascultători și noi trebuie să ne întărim în Domnul. Lucrul acesta este repetat în câteva rânduri în Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel, scriindu-i mai tânărului Timotei, îl sfătuiește: “Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” **2Tim. 2:1**

În această a doua epistolă, cunoscută ca fiind cântecul de lebadă al apostolului, el îi spune celui pe care îl considera fiul lui în credință: “De acum ești copilul lui Dumnezeu, fi tare!” Minunată încurajare!

Poate că cineva va spune: "Sunt de acord că este o minunată încurjare dar cred că nu știți cu ce mă confrunt eu! Ceea ce fac eu este atât de lipsit de importanță iar grupul cu care mă întâlnesc atât de mic încât nici nu cred că contează prea mult ceea ce facem și spunem noi!" Dragul meu prieten, dacă aceasta este ceea ce crezi, vreau să ști cu aceste gânduri îi sunt cu totul străine Domnului nostru. Ele sunt mai degrabă gânduri ce vin de la diavol...De aceea nu-l asculta! Dumnezeu este cel care măsoară slujirea fiecăruia și El este acela care va spune cât de importantă a fost slujirea unuia sau a altuia. Nu uitați că Dumnezeu are o altă unitate de apreciere a lucrării fiecăruia...Sunt multe grămezi de paie care par impresionante, dar într-o bună zi, ele vor fi încercate prin foc și atunci se va vedea ce trece și ce rămâne în picioare. Să vă mai spun ceva: Și eu mă tem uneori că ceea ce clădesc nu este altceva decât un edificiu de paie...Se poate să fie și câte un pic de aur pe acolo, dar ați încercat să căutați vreodată un ac într-un car cu fân? Cum să găsești așa ceva când seamănă atât de bine? Dragii mei, calitatea și materialul din care construim trebuie să ne intereseze și nu mărimea și strălucirea edificiului...

Dumnezeu ni se adresează dragul meu și ne spune: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” **1 Corinthians 16:13** Acestea erau cuvintele adresate de marele apostol unui grup de bebeluși în credință din Corint. El îi îndemna să coboare din cărucior și să meargă pe picioare să crească, să se maturizeze...

Pavel nu a rezolvat însă toate problemele celor din Corint – El le scrie o a doua scrisoare în care le spune: „Căci armele cu care ne luptăm noi, nu Sunt supuse firii pământești, ci Sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.” **2Corinthians 10:4**

Am fost privilegiat să intru în slujirea lui Dumnezeu într-o biserică ce a avut slujitori deosebiți de-a lungul anilor, mari predicatori ai Cuvântului lui Dumnezeu. Îmi amintesc că de multe ori urcam la amvon și îmi dădeam seama cât de neadecvat eram pentru acea slujbă. Îmi ridicam ochii către Dumnezeu și mă rugam: „Doamne, eu nu sunt vrednic să stau aici și să vorbesc altora. Nu sunt vrednic nici să stau în acest loc un mari oameni ai Tăi s-au ridicat în Numele Tău...Doamne dacă Tu vrei să se întâmple ceva semnificativ în acest loc te rog să intervii Tu pentru că altfel nimic nu se va întâmpla!” Am avut astfel de multe experiențe care au probat ceea ce spunea Pavel „puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”

În **2Co 10:5-6** Pavel spune: “Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, Suntem gata să pedepsim orice neascultare.” Cu alte cuvinte asigură-te că ești în ascultare de Dumnezeu.

Nu contează cât de mică sau mare este slujirea ta....Contează credincioșia cu care este făcută. Trebuie să ne aducem aminte: „Întăriți-vă!” Dumnezeu a spus Israelului” Sigur, templul acesta nu este atât de impresionant pe cum a fost primul. Știu asta dar *întăriți-vă*. Aceasta este provocarea pe care v-o fac!” De trei ori le spune Dumnezeu: Întăriți-vă! Trebuie luat în serios, nu-i așa?

Cel de al doilea cuvânt al provocării este *lucrați!* Continuați lucrarea! Lăsați aprecierea în seama lui Dumnezeu! Când vom ajunge în prezența lui Dumnezeu vom fi poate surprinși să descoperim că au fost oameni mai mari decât Luther, sau Billy Ghraham chiar dacă nu au fost nici pe departe atât de cunoscuți.

Am spus adesea colaboratorilor mei că s-ar putea să fim surprinși când în marea adunare a judecății Dumnezeu v-a chema cine știe ce frate sau soră în credință din biserica noastră și-i va răsplăti pentru lucrarea pe care eu făcut-o! Probabil noi ne vom uita unii la alții și vom ridica din umeri pentru că nici măcar nu am știut bine cine erau acei oameni.

Dragii mei, Dumnezeu ne spune: „*Întăriți-vă și lucrați!*” Trebuie să fim credincioși în lucrul pe care Dumnezeu ni-l încredințează.

Ei bine, acum urmează minunatele cuvinte de încurajare pe care Dumnezeu le transmite: „Căci Eu sînt cu voi, zice Domnul oștirilor.”

Un fapt pe care trebuie să-l menționăm aici este că *Shekinah*, slava vizibilă a lui Dumnezeu părăsise templul lui Solomon cu mult înainte ca templul să fie distrus. Părerea mea este că acest lucru s-a întâmplat încă de pe vremea împăratului Manase. El a fost conducătorul care a păcătuit atât de mult încât întreaga națiune a fost cufundată în nelegiuire mai mult decât fusese vreodată. Dacă presupunerea mea este corectă, aceasta înseamnă că Slava, prezența vizibilă a lui Dumnezeu a părăsit templul cu 125 de ani înainte de distrugerea templului lui Solomon. De aceea, bătrânii din vremea lui Hagai nu se puteau lăuda că au văzut slava interioară a templului, care era tocmai prezența lui Dumnezeu. Ei plângeau de fapt gloria exterioară a templului. Nu este nici o îndoială că templul acesta al lui Solomon avea o splendoare fără precedent. Mă gândesc la faptul că pe locul aceluia templu, în Ierusalim, se află astăzi Moscheea lui Omar cu acoperișul ei aurit...Este o frumusețe – mărturisesc cei ce au văzut-o și se poate observa și din fotografiile luate de pe Muntele Măslinilor.

Dacă această moschee este o prezență atât de impunătoare cum o fi fost templul lui Solomon? Îmi închipui să a fost măreț!

Desigur, ceea ce se construisese în timpul lui Zorobabel nici nu putea fi comparat cu

construcția lui Solomon numai că Dumnezeu privea nu la ceea ce se vedea ci la ceea ce putea fi. De fapt, cred că Dumnezeu nu s-a uitat într-un fel la templul ridicat de Solomon, altfel la templul din vremea lui Hagai și într-un mod mai special la cel ridicat de Irod. Dumnezeu a privit pur și simplu la templul care avea menirea să-i strângă pe oameni în jurul Său. El va intra din nou în Templul Său. Când Domnul Isus a venit pe pământ el nu a intrat în templul lui Irod...El l-a numit Casa Tatălui Meu! El a fost slava care a intrat din nou în templul lui Dumnezeu. Vă aduceți aminte de cuvintele lui Ioan? Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” **Ioan 1:14**

Așadar, Dumnezeu îi încurajează pe acești oameni deznădăjduiți din timpul lui Hagai. El le spune: „Aveți dreptate, nu este cine știe ce de clădirea aceasta dar nu asta-i important! Eu sunt cu voi!”

Dragul meu prieten această promisiune face mai mult decât cea mai impunătoare construcție care ar putea fi ridicată de mâini omenești. Este ceea ce face diferența dintre multe din bisericile de astăzi...Unele cu arhitectură impunătoare, mari dar reci și goale, altele, mici, simple, dar pline de oameni care caută cu dragoste să se închine lui Dumnezeu. Dragi prieteni, trebuie să dobândim o perspectivă corectă asupra a ceea ce este important, asupra a ceea ce este real și ceea ce nu este, asupra a ceea ce Dumnezeu binecuvântează și ce nu!

Dar să mergem mai departe. **Hag 2:5**

v.5 Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!

În ciuda faptului că noua construcție nu era una impunătoare, Dumnezeu spune: „Duhul Meu este în mijlocul vostru!” Nu v-ați dori să auziți aceste cuvinte, dragii mei? Eu unul aș dori-o din toată inima.

Pe de altă parte din acest verset putem observa modul diferit de operare al Duhului Sfânt în Vechiul Testament față de Noul Testament. În zilele acelea Duhul lui Dumnezeu era *în mijlocul* oamenilor. În zilele Noului Testament și în zilele noastre Duhul Sfânt este în inima credincioșilor. Este o diferență nu-i așa? Putem să ne considerăm privilegiați, dragii mei! **Hag 2:6-7**

v.6,7 Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „Încă puțină vreme, și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, și voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor.”

Mai înainte de toate, trebuie să recunoaștem, dragi prieteni, ce face Dumnezeu aici.

El încearcă să abată privirile, mintea și inima acelor oameni dinspre ceea ce este local, limitat, înspre viitorul pe care Dumnezeu îl are pentru poporul Său. El vrea ca ei să privească înspre ceea ce se află acolo, în viitor.

Dragul meu prieten, este atât de ușor pentru creștinul de astăzi să dobândească o perspectivă greșită asupra a ceea ce înseamnă viață creștină. Ochii ni se opresc asupra ceea ce se vede acum și aici și nu mai putem vedea nimic altceva. Așa cum știți, puteți lua cea mai mică monedă și să o puneți în fața ochiului astfel încât să nu mai vedeți soarele din cauza ei. Este oare moneda mai mare decât soarele? Cu siguranță nu! Ei bine așa se întâmplă și cu prezentul care ne împiedică să vedem măreția lui Dumnezeu. Nu vă lăsați descurajați de circumstanțele prezente. Aduceți-vă aminte de ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce Sunt chemați după planul Său.”

Romans 8:28

„Binele” acesta este adevărat, este mai îndepărtat dar este un „Bine” pe care Dumnezeu l-a prevăzut în planul Său pentru toți cei ce sunt copii ai Săi.

Observați, ce mai spune Dumnezeu aici: „Încă puțină vreme, și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, și voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor.”

Cu alte cuvinte, Dumnezeu se pregătește să judece. O să vedem, dealtfel, înainte de finalul cărții Hagai că Dumnezeu va vorbi despre Necazul cel Mare și marea zi a judecății!

Judecata însă nu se referă numai la pedeapsă. Ea se referă și la restaurare. Spune Dumnezeu aici că El va umple de slavă Casa aceasta.

Vedeți, deși a fost vorba despre mai multe „Case” (a lui Solomon, Zorobabel, Irod) în ochii lui Dumnezeu nu este decât una. Aceasta este casa în care a intrat Domnul Isus. El a fost slava în formă umană. Ultimul templu, templul lui Irod a fost și el distrus în anul 70 d.Hr. de armatele Romane. De această dată nici un altul nu a mai fost ridicat pe ruinele vechiului Templu. De fapt, zona este astăzi subiect de dispută aprigă între evrei și musulmanii care au ridicat pe acel loc Moscheea lui Omar. Părerea mea este însă că în cele din urmă acolo se va ridica din nou un templu, templul de la care va porni judecata lui Dumnezeu.

În Ev. Matei 24:30 citim: „ Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.”

Acest verset vorbește despre semnul Fiului Omului care va veni pe norii cerului și apoi imediat vorbește despre *slava* lui Dumnezeu. Cred că aceasta este slava *shekinak* acea manifestare vizibilă a lui Dumnezeu. Cred că Domnul Isus va fi această prezență vizibilă atunci când El se va întoarce.

Poate că întrebați cum va *clătina* Dumnezeu lumea aceasta. De fapt nici nu este greu să ne dăm răspunsuri. Lumea noastră a trecut prin două războaie mondiale și de atunci au fost nenumărate conflicte care ne arată cât de fragilă este lume în care trăim. Pentru Dumnezeu nu este greu să clatine această lume în care trăim. **Hag 2:9**

v.9 „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.”

Cred că o traducere mai potrivită ar fi „slava din urmă a acestei care va fi mai mare!” Aduceți-vă aminte că Dumnezeu vede toată această serie de case ca fiind una singură și El spune că ceea ce se va întâmpla în final cu acest templu va fi mult mai mare decât a fost la începutul lui. Cu alte cuvinte, templul construit de Solomon nu reprezintă punctul maxim de glorie atins de acest templu. Dumnezeu are un plan mult mai mare.

Cred că un alt lucru care ar trebui reținut este următoarea promisiune: „în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.”

Dragii mei această promisiune vine să sfideze toate eforturile făcute de Națiunile Unite și alte organisme politice și militare care încearcă, fără succes, să readucă pacea în această zonă tensionată a lumii. Nu cred că ei vor reuși pentru că nimeni în afară de Dumnezeu nu va putea reda pacea acestei zone. Când Domnul Isus va reveni pe pământ, picioarele Sale vor atinge Muntele Măslinilor și când El se va îndrepta spre templu, pacea va umple locul acela. Aceasta pentru că El este Prințul Păcii. El va aduce pacea de care lumea aceasta are atâta nevoie.

Pacea aceasta, dragi ascultători, include și pacea pe care El a adus-o în prima sa descindere pe pământ. Această pace a fost pusă la îndemâna oamenilor dar nu impusă. Apostolul Pavel spune: **Romans 5:1** „Deci, fiindcă Suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” El a adus pacea, o pace care întregeste puterea noastră de înțelegere, numai că noi o putem primi numai prin credința în El.

Va veni însă o zi în care Domnul va aduce pacea pentru întregul pământ. Pacea aceea nu va mai fi la latitudine oamenilor ci El va *face* pace pe pământ.

Ați reținut probabil ceea ce a spus Hagai mai devreme: „comorile tuturor neamurilor vor veni”. Tocmai de aceea spune Dumnezeu “Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.” Ideea este aceea că absența ornamentelor și bogăției din zilele lui

Zorobabel va compensată de bogăția care va fi adusă la templu când Slava lui Dumnezeu va umple ultimul templu.

Iată de ce cred că acest pasaj este un pasaj profetic ce se referă nu doar la zilele lui Hagai ci și la cele viitoare, acele zile către care ne îndreptăm cu toții.

Vedeți cum îi încurajează Dumnezeu? El le spune să nu pună la suflet problemele cu care se confruntau atunci ci să privească cu încredere către viitor, un viitor care este în mâinile lui Dumnezeu.

O de-am privi și noi în același mod circumstanțele prin care trecem. Trebuie să privim la ele în lumina eternității, în lumina planului veșnic al lui Dumnezeu. Vă aduceți aminte de afirmația lui Pavel? Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine ne poate sta împotrivă?

În acest sens mă gândesc la istoria lui Moise. Desigur mai sunt și altele dar în mod special mă gândesc la el. El s-a născut în circumstanțe cât se poate de potrivnice. Familia sa era în sclavie...Legile țării prevedeau ca orice copil de parte bărbătească să fie omorât.

Mă gândesc oare ce se petrecea în inima și mintea mamei sale când a trebuit să-l pună în cos între trestiile de pe malul Nilului! Câtă durere! Poate că acolo mișunau crocodilii cu fălcile lor necruțătoare și ea se gândea de ce nu intervine Dumnezeu?

O fi văzut ea gloria de care îi va face Dumnezeu parte acestui om?

De câte ori nu ne confruntăm și noi cu astfel de probleme. Ne uităm la prezent și suntem descurajați! Ei bine, Dumnezeu ne invită nu să ignorăm prezentul ci să ne uităm la el din perspectiva veșniciei!

O să închei cu frumoasele cuvinte ale lui Pavel adresate credincioșilor din Roma: Romans 8:18 „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu Sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.!

Fiți binecuvântați!

